

REGISTRATIE VAN KERKELIJKE ARCHIEVEN

M. C. van Leeuwen-Canneman

Sinds 1 februari 1978 is de registratie van de archieven van de protestantse kerken en verenigingen en instellingen op kerkelijk gebied ter hand genomen door het Centraal Register van Particuliere Archieven, onderdeel van het Algemeen Rijksarchief te 's-Gravenhage. Voorlopig richt de registratie zich op de archieven van de Algemene Doopsgezinde Sociëteit, de Evangelisch-Lutherse Kerk, de Gereformeerde Kerken in Nederland, de Nederlandse Hervormde Kerk en de Remonstrantse Broederschap. Zij houdt in het verwerven van gegevens betreffende de bewaarplaats van de archieven, namen en adressen van de instanties, die de archieven beheren, en de voornaamste bestanddelen van de archieven.

Het doel van het opzetten van dit apparaat is het verkrijgen van inzicht in de huidige toestand van de archieven, zodat maatregelen genomen kunnen worden ten aanzien van het behoud en dienstverlening aan de wetenschappelijke onderzoekers.

Met deze werkzaamheden is belast mevrouw drs M. C. van Leeuwen-Canneman. Zij werkt nauw samen met de interkerkelijke Commissie tot registratie van de protestantse kerkelijke en semi-kerkelijke archieven, bestaande uit afgevaardigden van de historische- of archiefcommissies van de bovengenoemde vijf kerkgenootschappen. Deze Commissie heeft enkele jaren geleden bij de rijks-overheid aangedrongen op erkenning van het wetenschappelijke en culturele belang van het kerkelijk archiefbezit. Haar stappen hebben tot het bovengeschetst resultaat geleid.

Ter toelichting bij de verwerving van de gegevens betreffende de kerkelijke archieven het volgende: Een gedeelte van de archieven berust in rijks-, gemeente- of streekarchieven (in bewaringgeving); het merendeel bevindt zich echter bij de kerken zelf. Het verkrijgen van gegevens betreffende de kerkelijke archieven, die aan de overheidsdiensten in bewaring zijn gegeven, levert minder problemen op dan die betreffende de archieven, die nog bij de kerken zelf berusten. Globaal kan worden gesteld dat van 40% van de archieven geheel niets bekend is, van 50% de voornaamste bestanddelen bekend zijn en van 10% een aan redelijke eisen beantwoordende inventaris bestaat. Het is voor de registrator ondoenlijk persoonlijk de archieven, die ter plaatse berusten, te bezoeken; zij kan dit slechts in incidentele gevallen doen. Daarom is zij aangewe-